

trykkeligt staaer i Kundgjørelsen af 28de Januar 1852. Da imidlertid Ministeren, som foreslaaer, at denne Paragraph skal udgaae, ansøgte den Grund derfor, at den ikke blot syntes ham overflødig, men at den ogsaa syntes at gribe ind i Kongens Prærogativer, at det kunde synes, som om den stod imod, hvad der iøvrigt maatte være Majestæten aldeles frit overladt, nemlig at fordele Forretningerne mellem sine Ministre saaledes, som han finder for godt, saa skulde jeg rigtignok mene, at denne Paragraph netop derfor var nødvendig, naar den kun ikke var affattet saaledes, at den synes at betegne Noget, der nu først skulde skee, som om det ikke hidtil havde været det eneste Rette og Forsvarlige, at ligesaa vel Coloniernes indre Anliggender, saalænge de høre til de særlige, som andre særlige Anliggender bestyres udelukkende af Ministrene for de særlige Anliggender, der havde Ansvarlighed for Danmarks Rigsdag; thi naar Ministeren ved Kongens Frihed i denne Henseende kun forstaaer, hvad han selv sagde, nemlig ifkun Fordelingen af Forretningerne mellem de Ministre, der ere Danmarks Rigsdag ansvarlige, saa seer jeg ikke, at der i Paragraphen kunde være Noget til Hinder derfor; men deisom Ministeren vil paastaae Kongens Frihed udstrakt dertil, at han ogsaa kan fordele de omhandlede Anliggender mellem de særlige og de fælles Ministre, eller ganske henlægge dem til de Ministre, som ikke ere ansvarlige for Danmarks Rigsdag, saa stiller Sagen sig ganske anderledes. Iøvrigt maa det vel være mig tilladt at anmærke den Grund, hvorfor vi slet ikke maatte gaae ind paa saaledes at fremkomme med eller vedtage et Forslag, der slet ikke staaer i Forbindelse med den Lov, som Ministeren har foreslaaet os, og som ene ligger til Forhandling. Naar vi nemlig efter Fleertallets Betænkning i Udvalget saaledes gif udenom Forslaget, hverken sagde Ja eller Nei til, at Coloniernes indre Anliggender, tillige med Grønlands, for en Feils Skyld, skulde ophøre at regnes til Kongerigets særlige Anliggender, og vi oveni købet gif ind paa den første Paragraph, som siger: „at den vestindiske Colonies indre Anliggender ere de, der svare til Kongerigets særlige“, og henviser derved netop til

Loven af 2den October 1855, uagtet det er under den forunderlige Titel af „Kundgjørelse“, — saa kunde det jo synes, som om vi heelt eller halst derved havde opgivet Coloniernes indre Anliggender, havde samtykket i, at de efter Ministeriets Ønske ikke længere skulde høre til de særlige Anliggender, thi der staaer jo ikke som Noget, der ialtsald kunde fremføres i Forbigaaende, at Coloniernes indre Anliggender høre, men at de svare til Kongerigets særlige Anliggender, og det seer, idetmindste i mine Øine, ud, som om vi derved lod det staae ved sit Værd, om Coloniernes indre Anliggender virkelig høre til Kongerigets særlige, men sandt kun, at, naar Spørgsmaalet var om, hvad der skal kaldes Coloniernes indre Anliggender, saa havde vi et oplysende Moment i, hvad der regnes til Kongerigets særlige. Vilde man nemlig ikke give denne Fortolkning Rum, da maatte man, efter mine Tanker, have sagt, at Coloniernes indre Anliggender naturligtvis svarede til, hvad der kaldes Kongerigets indre Anliggender og ikke til de særlige, da det jo skulde forudsættes som ligefrem ustridigt, at Coloniernes indre Anliggender ikke svare til Kongerigets særlige Anliggender, men høre dertil, da de udgjøre en Deel deraf. Jeg siger, at, da denne Paragraphs Affattelse i mine Tanker er saa daarlig, saa kunde det saameget mere synes, som om vi, istedetfor at svare Ja eller Nei til det os forelagte Forslag, have villet gaae udenom det, have ladet, som om Spørgsmaalet ene var, hvorledes Fordelingen af det Finantstille skulde være, kort sagt, have ladet, som om det her slet ikke var et politisk Spørgsmaal, som var os forelagt — hvad det dog paa det Klareste er — men blot et finantstelt. Dette maa saameget mere have Vægt for mig, som den høitærede Minister ved Sagens forrige Behandling paa det Bestemteste erklærede, at Grundloven aldeles ikke havde Noget at bestille med Coloniernes indre Anliggender, og disse heller ikke med Grundloven, og da jeg paastod det Modsatte, beklagede han, „at jeg altid havde det Uheld at være ubekendt med de Love, som jeg beraabte mig paa eller omtalte“. Dette er, i Forbigaaende sagt, blevet en stereotyp Sætning i Bladene, men uden